

Лист в'язня

Олесь Бабій

Моя матусю! Я в тюрмі.
Минають сумно дні за днями,
Немов тумани, що взимі
Пливуть над рідними полями.

Так сумно тут: із-поза крат
Не бачу сонячного сходу;
На років п'ять мене Пилат
В тюрму замкнув за честь народу.

Впадуть мої слова в твій дім,
Немов злодії серед ночі;
Ти ж не ридай, не плач зовсім,
Отри свої старечі очі.

І горда будь, що ворог злий
Карає так твою дитину;
Чи тямиш? Вчила ти дітей
Боротися за Україну.

І напиши мені, чи там
Весна у нас і що чувати?
Чи братик мій вже ходить сам
Плугами переліг орати?

І чи збиточний досі Гнат,
Чи пильно вчиться вже Галина,
Чи досі все співа в день свят:
"Ще не вмерла Україна"?

Сестрі сказати не забудь:
Хай сіє цвіти огородні,
Щоб мала чим встеляти путь,
Як вернуться борці народні.

Бо чую, вірю: дух росте,
Іскра змінюється в пожежі;

Ще мить – і свят-вогонь змете
Тюрму й чужі кордони, межі.

Не плач! Надія радісна
В вікно вже дивиться до мене;
Прийде сподівана весна;
Не плач, прощай, рідненька Нене!

1921 р